

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U RIJECI
Rijeka, Zadarska 1 i 3

Poslovni broj: 4 P-142/2020-18

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Rijeci, u ime Republike Hrvatske, po sucu pojedincu Nataši Malvich, u pravnoj stvari tužitelja ROBERTO PLUS d.o.o. u stečaju Zagreb, Velikopoljska 42, OIB: 66385801110, kojeg zastupa punomoćnik Stjepan Brčić, odvjetnik u Zagrebu, Petrinska 9, protiv tuženika 1. BAT HRVATSKA d.o.o. u likvidaciji, Zagreb, Avenija Dubrovnik 16, OIB: 54048742203, kojeg zastupa punomoćnik Damir Kevilja, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Bekina, Škurla, Durmiš i Spajić d.o.o. u Zagrebu, Preradovićeve 24/I, i 2. RAUL d.o.o. u stečaju, Zagreb, Šubićeve 2, OIB: 75413366738, kojeg zastupa stečajna upraviteljica Marija Vujčić Turkulin iz Zagreba, p.p. 881, radi proglašenja ovrhe nedopuštenom, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 11. veljače 2021. u prisutnosti zamjenika punomoćnika tužitelja, punomoćnika 1. tuženika i stečajnog upravitelja 2. tuženika, 26. ožujka 2021.,

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev koji glasi:

"Proglašava se nedopuštenom ovrha na nekretninama upisanim u z.k.ul. 668, k.o. Podvežica, koja se sastoji od kčbr. 1341/3 kuća br. 72, površine 31 čhv, kčbr. 1342/3 kuća br. 72, površine 20 čhv, kčbr. 1343/1 kuća br. 72 površine 20 čhv, ukupne površine 71 čhv. koja se vodi pred Općinskim sudom u Rijeci, poslovni broj Ovr-2618/2018, ovrhovoditelj: Bat Hrvatska d.o.o. OIB: 54048742203, Zagreb, Il. Lucića 2a, protiv ovršenika Raul d.o.o. u stečaju, OIB: 75413366738, Zagreb, Šubićeve 2."

II. Nalaže se tužitelju da prvotuženiku naknadi prouzročeni parnični trošak od 5.000,00 kuna zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 26. ožujka 2021. do isplate po stopi od 5,89%, godišnje, a u slučaju promjene stope zatezne kamate po stopi koja se dobije uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje

od godinu dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećane za tri postotna poena, u roku od 15 (petnaest) dana.

Obrazloženje

Tužitelj je 2.1.2020. podnio tužbu radi proglašenja ovrhe na nekretnini označenoj u izreci presude nedopuštenom. Na pokretanje parnice upućen je rješenjem Općinskog suda u Rijeci poslovni broj Ovr-2618/2018 kao treća osoba. Ovršni postupak vodi se između prvotuženika kao ovrhovoditelja i drugotuženika kao ovršenika. Tužitelj tvrdi da je nekretninu stekao sklapanjem ugovora o kupoprodaji 1.4.2013. s ovršenikom kao prodavateljem (ovdje drugotuženikom). Isplatio je kupoprodajnu cijenu, prodavatelj mu je izdao tabularnu ispravu, što je sve navedeno u ugovoru. Stoga je tužitelj vlasnik nekretnina na kojima se provodi ovrha. To što se nije upisao u zemljišne knjige, treba pripisati okolnostima samog poslovanja, te kasnije otvaranja stečajnog postupka nad tužiteljem. Drugi razlog zašto nije prijedlog za uknjižbu prava vlasništva podnesen je činjenica da su sve stranke zapravo bila povezana društva. Jedan od osnivača i članova tužitelja je prvotuženik, dok je drugotuženik bio član i osnivač tužitelja do 7.3.2008.. Kako su tužitelj i drugotuženik bili ovisna društva, a prvotuženik vladajuće društvo, radili su sve po nalogu vladajućeg društva prvotuženika. Tako su potpisivali ugovore i dopuštali terećenje nekretnina koje su bile u njihovom vlasništvu u korist prvotuženika. Prilikom sklapanja Sporazuma o zasnivanju založnog prava na nekretninama temeljem kojeg se vodi ovršni postupak tužitelj i drugotuženik nisu ulazili u sadržaj istoga zbog opisanih isprepletenih vlasničkih struktura. Tužitelj nije znao zasniva li se založno pravo na nekretnini koju je ranije kupio od drugotuženika jer je drugotuženik i drugu svoju nekretninu dao u zalog. Prvotuženik je bio svjestan da je tužitelj kupio nekretninu od drugotuženika jer je prvotuženik vladajuće društvo u odnosu na tužitelja i drugotuženika. Zbog toga će pokrenuti postupak radi utvrđenja ništetnosti Sporazuma o osnivanju založnog prava zbog naprijed opisanih razloga. Predložio je da sud prihvati tužbeni zahtjev.

Prvotuženik je podnio odgovor na tužbu. Prigovorio je označenoj vrijednosti predmeta spora kao preniskoj. Tražbina radi koje se vodi ovršni postupak iznosi 138.437.011,36 kuna pa bi vrijednost predmeta spora trebalo odrediti u tom iznosu. Osporio je tužbu i tužbeni zahtjev. Tužitelj nije stekao pravo vlasništva jer nije izvršio upis u zemljišne knjige pa nisu ispunjene pretpostavke iz čl. 119. i 120. ZVDSP-a. Prvotuženik je pokrenuo ovršni postupak temeljem Sporazuma o zasnivanju založnih prava na nekretninama od 16.10.2014. solemniziranog kod javnog bilježnika Marijana Jurića iz Zagreba pod brojem OV-10855/2014, koji predstavlja ovršnu ispravu. Tim sporazumom stekao je založno pravo na nekretnini upisom od 20.10.2014., izvršenim pod brojem Z-12655/14. Zabilježba ovrhe je provedena 19.11.2015. pod brojem Z-15124/15. Zabilježba pokretanja ovršnog postupka je provedena 7.9.2015. pod brojem Z-11154/15. Prvotuženik je zaštićen načelima povjerenja u istinitost i potpunost zemljišnih knjiga, propisanih odredbama čl. 122.-124. ZVSDP-a, na primjenu kojih upućuju odredbe čl. 317. st. 1. i 318. istog Zakona. Prvotuženiku nije bilo poznato da bi drugotuženik za nekretninu sklopio kupoprodajni ugovor s bilo kime, pa tako i s tužiteljem, u trenutku stjecanja založnog prava i pokretanja ovršnog postupka. Teret dokaza o suprotnom je na tužitelju. Stranka založnog Sporazuma je i sam tužitelj, također u svojstvu založnog dužnika, koji tom prilikom ničim nije istaknuo da bi (navodno) prije više od godinu dana stekao izvanknjižno pravo vlasništva iste nekretnine, već je naprotiv također potvrdio prvotuženiku istinitost i valjanost zemljišno-knjižnog stanja. Prvotuženik smatra da je tužitelj tom radnjom, čak i da je imao kakva vlasnička prava na nekretnini, dao prvotuženiku pristanak na stjecanje odnosno zasnivanje založnog prava na nekretnini, u smislu odredbe čl. 317. st. 1. ZVSDP-a, pa sada ostvarenje tog založnog prava putem ovršnog postupka ne može pobijati. Tužitelj protiv uknjižbe založnog prava u korist prvotuženika nije pokrenuo ni

briso vnu tužbu. Stoga se postavlja pitanje smisla ove parnice – čak i da tužitelj uspije s istom, prvotuženik bi kao založni vjerovnik i dalje imao neokrnjeno pravo na namirenje iz vrijednosti nekretnine, bez obzira na njenog svakodobnog vlasnika. Stečajni postupci nad tužiteljem i drugotuženikom su otvoreni u veljači 2017., pa je nevjerojatno da bi postojao kakav „opravdan“ razlog zašto niti jedna strana ugovora o kupoprodaji ne bi izvršila uknjižbu prava vlasništva tijekom 4 godine otkako je ugovor sklopljen. Prvotuženik je upoznat da bi za predmetnu nekretninu mogao biti sklopljen kupoprodajni ugovor, nepoznatog sadržaja, ali tek po otvaranju stečajnih postupaka nad drugotuženikom i tužiteljem tijekom 2017., odnosno, nakon što je stekao založno pravo i pokrenuo ovrhu na istoj. Ova okolnost nema nikakvog utjecaja na ishod ovog spora. Oспорava navode tužitelja da je osnivač, većinski vlasnik, vladajuće društvo ili nalogodavac u odnosu na tužitelja, drugotuženika, niti je ikada to bio. Prvotuženik je tek krajem 2014. u sklopu pokušaja (neuspjelog) financijskog restrukturiranja svog dužnika - grupe društava u posrednom ili neposrednom vlasništvu stanovitog Nevena Perice predloženog tužiteljem, drugotuženikom i društvom Smoking d.o.o. stekao poslovni udio u navedenim društvima u visini od 1% temeljnog kapitala. Temeljem opisanog pokušaja restrukturiranja u formi sporazuma o namirenju tražbina od 8.12.2014. bilo je predviđeno da prvotuženik imenuje po jednog člana uprave u navedena društva koji bi zajedno s postojećim članovima uprave zastupali navedena društva. Međutim, pokušaj restrukturiranja se ubrzo pokazao neuspješnim jer je krajnji vlasnik tužitelja i drugotuženika Neven Perica osujetio dogovorenu provedbu restrukturiranja i podmirenja prvotuženikova potraživanja. Zbog toga je prvotuženik svoje sudjelovanje u pokušaju restrukturiranja okončao u rujnu 2015. bez da se ikada "okoristio" ovlastima predviđenim sporazumom o namirenju, kako mu to predbacuje tužitelj. Predložio je da sud odbije tužbeni zahtjev.

Drugotuženik je podnio odgovor na tužbu. Ističe prigovor mjesne nenadležnosti ovog suda te tvrdi da je za postupanje stvarno nadležan Trgovački sud u Zagrebu jer se nad drugotuženikom vodi stečajni postupak. Oспорava tužbeni zahtjev. Tužitelj se nije upisao u zemljišnim knjigama kao vlasnik nekretnine (odbijen).

Predmet spora je tužiteljev zahtjev da sud proglasi nedopuštenom ovrhu na nekretnini opisanoj u izreci presude, koja se vodi kod Općinskog suda u Rijeci, pod poslovnim brojem Ovr-2618/2018.

Među strankama je sporno ima li tužitelj pravo na nekretnini radi kojeg bi ovrha bila nedopuštena.

Radi utvrđenja spornih i odlučnih činjenica sud je proveo dokaz uvidom u dokumentaciju u spisu, te spis Općinskog suda u Rijeci poslovni broj Ovr-2618/18. Te dokaze ocijenio je svakog zasebno, jednako kao i sve dokaze zajedno u skladu s odredbom čl. 8. Zakona o parničnom postupku (dalje: ZPP-a, Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07 – Odluka USRH, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14 i 70/19), te je na temelju rezultata cjelokupnog dokaznog postupka ocijenio da je tužbeni zahtjev neosnovan.

Iz rješenja Općinskog suda u Rijeci poslovni broj Ovr-2618/2018 od 5. prosinca 2019. 8list 188 spisa) proizlazi da je tužitelj kao treća osoba upućen da pokrene parnicu protiv stranaka iz ovršnog postupka radi proglašenja ovrhe nedopuštenom sukladno čl. 60. st. 1. Ovršnog zakona (dalje: OZ-a, Narodne novine broj 112/12, 25/13, 93/14, 55/16 i 73/17).

Iz isprava u spisu u bitnome proizlaze slijedeće odlučne činjenice. Tužitelj je kao kupac s drugotuženikom kao prodavateljem 25.4.2013. sklopio ugovor o kupoprodaji nekretnina koje su predmet ovršnog postupka koji se vodi između prvotuženika kao ovrhovoditelja i drugotuženika kao ovršenika (list 5-7 spisa). Tim ugovorom drugotuženik je tužitelju izdao tabularnu izjavu (čl. 8.). Nesporno je da tužitelj nije uknjižio prvo vlasništva u zemljišnim knjigama. Ovršni postupak prvotuženik je pokrenuo temeljem Sporazuma o zasnivanju založnog prava na nekretninama koji je solemniziran 16.10.2014. i sklopljen

između prvotuženika kao založnog vjerovnika s jedne strane i tužitelja, drugotuženika i društva Smoking d.o.o. kao založnih dužnika s druge strane (list 24-54 spisa). Temeljem tog ugovora prvotuženik je zasnovao založno pravo na više nekretnina među kojima je i sporna nekretnina čiji je knjižni vlasnik i dalje bio drugotuženik (list 24-54 spisa).

Sud je ocijenio nelogične i neosnovane tvrdnje tužitelja da kod potpisivanja Sporazuma o zasnivanju založnih prava na nekretninama solemniziranog 16.10.2014. nije ulazio u sadržaj onoga što potpisuje. Iako u tom sporazumu osnivanje založnog prava na nekretninama koje su predmet ovršnog postupka dopušta drugotuženik kao knjižni vlasnik, odlučna je činjenica da je potpisnik tog Sporazuma i tužitelj, pa je svakako znao i neizravno pristao da se tim Sporazumom optereće nekretnine za koje tvrdi da su njegove i na kojima se sada provodi ovrha. Sud nije prihvatio tužiteljeve tvrdnje da nije provedena uknjižba prava vlasništva jer su sve stranke ovog postupka zapravo povezana društva. To iz razloga što je prvotuženik postao član društva tužitelja tek 11.3.2015., dok je član društva drugotuženika postao 28.1.2015. (povijesni izvadci iz sudskog registra, list 58-72 spisa). Radi se o provedbi odluka o promjeni člana društva i zamjeni izjave o osnivanju društvenim ugovorom od 17.12.2014. (list 85-91 spisa i 101-108 spisa). Stoga je tužitelj od sklapanja ugovora 25.4.2013. do zasnivanja založnog prava 16.10.2014. i do stjecanja članstva prvotuženika u društvu tužitelja i drugotuženika 17.12.2014. imao dovoljno vremena za uknjižbu prava vlasništva na nekretnini, dok se on umjesto toga suglasio na Sporazum koji se opterećenju nekretnine za koje sada tvrdi da su njegove. Stoga je založno pravo uredno zasnovano na tim nekretninama suglasnošću volja i knjižnog vlasnika i tužitelja pa su ispunjene pretpostavke iz čl. 307. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima (Narodne novine broj 91/96, 68/98, 137/99, 22/00, 73/00, 129/00, 114/01, 79/06, 141/06, 146/08, 38/09, 153/09, 143/12, 152/14, dalje: ZVDSP-a). S obzirom da tužitelj tvrdi da će podnijeti tužbu za utvrđenje ništetnosti Sporazuma o zasnivanju založnog prava, a sud pazi na ništetnost po službenoj dužnosti i u ovom postupku, ispitane su pretpostavke za utvrđenje ništetnosti tog Sporazuma. Uvidom u podatke o članstvima u društvu tužitelja i drugotuženika koji proizlaze iz javnih isprava i činjenici da prvotuženik nije bio vladajuće društvo tužitelja i drugotuženika u vrijeme sklapanja Sporazuma, sud je zaključio da Sporazum o zasnivanju založnog prava na nekretninama nije opterećen razlozima ništetnosti slijedom čega nisu ispunjene pretpostavke iz odredbe čl. 322. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, 125/11 i 78/15).

Tužitelj u postupku nije dokazao da je prvotuženik bio nepošten kod sklapanja Sporazuma o zasnivanju založnog prava na nekretninama 16.10.2014., niti da je bio vladajuće društvo tužitelja i drugotuženika u vrijeme sklapanja ugovora o kupoprodaji nekretnina 25.4.2013. i Sporazuma 16.10.2014.. Nije dokazao niti da je Sporazum o zasnivanju založnog prava na nekretninama 16.10.2014. opterećen razlozima ništetnosti. Tužitelj je predložio provođenje dokaza saslušanjem svjedoka Stipe Tabak i Neven Perica na okolnost da li je isplaćena kupoprodajna cijena i čija je bila odluka o prodaji nekretnine, koje dokazne prijedloge je sud rješenjem na ročištu 11.2.2021. odbio kao suvišne iz razloga što činjenica isplate kupoprodajne cijene i odluka o prodaji nekretnine nisu odlučne za ovaj postupak. Osim toga, radi se o trgovačkim društvima koja su u obvezi voditi poslovne knjige te se saslušanje svjedoka na okolnost isplate kupoprodajne cijene od 7.057.365,67 kuna ukazuje kao neadekvatno dokazno sredstvo.

Zaključno, kako je tužitelj stekao samo obveznopravni zahtjev a ne i pravo vlasništva jer nije proveo uknjižbu, kako je potpisom Sporazuma o zasnivanju založnog prava na nekretninama posredno pristao i na opterećenje sporne nekretnine, te kako je sud utvrdio da Sporazum nije opterećen razlozima ništetnosti, to nisu ispunjeni uvjeti iz odredbe čl. 59. st. 1. OZ-a za proglašenje ovrhe nedopuštenom, slijedom čega je tužbeni zahtjev odbio, odnosno donio je odluku sukladno točki I. izreke presude.

Drugotuženik je prigovorio mjesnoj nadležnosti ovog suda jer se nad drugotuženikom vodi stečajni postupak kod Trgovačkog suda u Zagrebu. Sud je taj prigovor ocijenio neosnovanim jer se ovdje radi o postupku koji je nastao u povodu ovršnog postupka na nekretninama koji se vodi kod Općinskog suda u Rijeci, slijedom čega je temeljem odredbe čl. 63. ZPP-a mjesno nadležan ovaj sud.

Tužitelj je u tužbi označio vrijednost predmeta spora od 100.000,00 kuna. Prvotuženik je prigovorio da je to prenisko jer se ovršni postupak vodi radi naplate tražbine od 138.437.011,36 kuna pa da bi vrijednost predmeta spora trebalo odrediti u tom iznosu. Sud je rješenjem na ročištu 4.12.2020. (list 170 spisa) odredio vrijednost predmeta spora iznosom od 100.000,00 kuna jer se parnica vodi radi proglašenja ovrhe nedopuštenom, a ne radi naplate tražbine, slijedom čega je zaključio da tužitelj nije suviše nisko odredio vrijednost predmeta spora (čl. 40. st. 3. ZPP-a).

Odluku o parničnom trošku prvotuženika sud je donio temeljem odredbe čl. 154. st. 1. i 155. ZPP-a. Prvotuženik je u cijelosti uspio u sporu u kojem je zastupan po punomoćniku koji je odvjetnik, pa mu je trošak priznat prema Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika za sljedeće radnje:

- sastav odgovora na tužbu od 15.4.2020. od 1.000,00 kuna (Tbr. 7/1);
- sastav obrazloženog podneska od 4.9.2020. od 1.000,00 kuna (Tbr. 8. t. 1.);
- pristup na ročišta 4.12.2020. i 11.2.2021. po 1.000,00 kuna za svako (tbr. 9/1),
ukupno 2.000,00 kuna;
- PDV (25%) od 1.000,00 kuna, ukupno 5.000,00 kuna.

Slijedom navedenog, sud je naložio tužitelju da prvotuženiku naknadi prouzročeni parnični trošak od 5.000,00 kuna, odnosno donio je odluku sukladno točki II. izreke presude.

Slijedom svega iznijetoga, sud je donio odluke kao u izreci presude.

Rijeka, 26. ožujka 2021.

sudac
Nataša Malvich

Dokument je elektronički potpisan:
NATAŠA MALVICH

Vrijeme potpisivanja:
26-03-2021
14:49:13

DN:
C=HR
O=TRGOVAČKI SUD U RIJECI
2.5.4.97=#130D48523838373835393634393537
L=RIJEKA
S=MALVICH
G=NATAŠA
CN=NATAŠA MALVICH

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu u roku od 15 (petnaest dana) dana od dana objave, a u slučaju da nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje u roku od 15 (petnaest) dana od primitka presude. Žalba se podnosi putem ovog suda, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske.

U žalbi se ne mogu iznositi nove činjenice niti predlagati novi dokazi, osim ako se oni odnose na bitne povrede odredaba parničnog postupka zbog kojih se žalba može izjaviti.

Broj zapisa: **eb2f9-20b70**

Kontrolni broj: **051d8-31fce-0cbb0**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=NATAŠA MALVICH, L=RIJEKA, O=TRGOVAČKI SUD U RIJECI, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Rijeci** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.